

5309 31. Marts 1896: Æneste Beh. af Lovf. om Forandr. i § 124 i L. om Hærens Ordning. 5310

ning, at jeg ikke ser, hvorledes man fra et militært Synspunkt kan tage imod Folketingets Affattelse. Thi derved foretager man en Forandring i Hærloven, som virker i den Retning, at man bestærer Lønningen for en Stabsofficer, og dertil finder jeg slet ikke, at der er nogen Grund, ikke en Gang nogen Ret, naar man ikke forandrer Hærloven i sin Helhed. Jeg maa derfor meget tilraade, at man vedtager Landstingets Affattelse, som, set fra mit Standpunkt, vil være langt at foretrække. Naar man vedtager denne, vil i Fremtiden alle Stridspunkter være bortdunste. I Hjelplivet eksisterer der jo slet intet Stridspunkt; der er udnævnt en Chef for Officersskolen, og det gælder nu blot om, hvorledes Avancementet i vedkommende Baaben skal ske, og der paastaar jeg igen, at hvis man vedtager Folketingets Affattelse, vil aabenbart det Baaben, som er berettiget til at faa dette Avancement ifølge Hærlovens § 124, ligefrem blive narret, og det gaar i dette Tilfælde ud over to Personer. Jeg vil derfor indstændigt anmode det høje Ting om at stemme for Landstingets Affattelse.

Ordføreren (Trier). Jeg skal dertil blot sige det, at Landstingets Affattelse jo bestemmer, at vedkommende Chef kan blive i Stillingen, indtil der første Gang, efter at han har været i den i 10 Aar, finder en Afgang Sted i Stabsofficersklassen i det Korps, hvortil han henhører, Folketingets Affattelse bestemmer, at han efter at være fratruadt Posten som Chef for Officersskolen kan føres som overtalig i sit Baaben, indtil der bliver Balance deri, dog saaledes, at det for Hæren fastsatte Antal Befalingsmænd af de forskellige Grader ikke derved overskrides. Det er i Virkeligheden et og det samme, der derved sker i begge Tilfælde. Det Avancement, som den ærede foregaaende Taler omtalte, vil i intet af de to Tilfælde finde Sted, forinden der indtræder Balance i Chefens eget Korps. Hele Forskellen er altsaa den, at Folketingets Affattelse rækker saa meget videre, at den ogsaa omfatter den foreliggende Situation, hvor der ganske vist ikke er noget Tvivlsmaal, men hvor der er en Vansteligghed, særlig en finansiel Vansteligghed, som Folketingets Affattelse hjælper ud over, medens

Landstingets Affattelse ikke i mindste Maade bøder paa den Vansteligghed, der foreligger. Derfor anbefaler jeg vedblivende, at vi blive ved Folketingets Affattelse.

Wagner: Jeg skal ikke opholde det høje Ting ret længe, men da det ærede Medlem for Lyngby (Colding) gjorde en Bemærkning om, at dette Lovforslag, saaledes som det foreligger i Landstingets Affattelse, maa være at foretrække fra et militært Synspunkt, finder jeg Anledning til at sige et Par Ord, efter som den ærede Ordfører ikke kan siges at repræsentere noget militært Synspunkt, og jeg i hvert Fald mener, at dette Spørgsmaal er meget omtvivseligt. Naar vi se paa § 2, saa fastsætter den udtrykkelig en Opfattelse af den nu gældende Lønningslov, som Ministeriet har næret, og som var i Disfavør af Officererne. Ved en Højesteretsdom er det konstateret, at den rigtige Fortolkning af Loven var i Favør af Officererne. Vi have jo ogsaa set det ærede Medlem for Stege slet lidt i den Anledning og beklage, at han under de givne Forhold ikke kunde være med til at fortjene de 800 Kr., som han ellers kunde berøve Officererne. Altsaa, at § 2 i Landstingets Affattelse ikke kan siges at være overdreven fordelagtig for Officererne, siger sig selv. Jeg skal her ikke komme ind paa det i og for sig lidt mærkelige, at rette to Love i een Lov og at indføre Lønningsspørgsmaal i en Lov, som vi her nede jo kun have behandlet som Organisationslov. Hvad § 1 angaar, forekommer den mig ogsaa i altfør høj Grad at smage af Økonomi og af intet andet, til paa nogen Maade at kunne siges at være lynderlig tilfredsstillende fra et militært Synspunkt. Hvis der er nogen Tante i det foreliggende Forslag — og det betvivler jeg ikke, at der er — er det jo den, at man ikke, saaledes som Hærloven foreskriver, skal lade en Chef for Officersskolen gaa af efter 10 Aars Forløb, naar han i Løbet af de 10 Aar er bleven forfremmet, men man skal lade ham blive siddende, indtil der maatte fremkomme en Balance i hans Baaben. Medens Tanken i Hærloven ubetinget er den, baade for Skolen og vedkommendes Uddannelse heldige, at der finder Stifte Sted efter 10 Aars Forløb, saa fastsættes det her i § 1 af Økono-